

מאחרי גדריתיל — המשמרות חוסמות את השער. יחיה סלם שולח מבט נוגה אל המכוניות שבאו לקחתו לעבודה. לא כך תאר לעצמו את החודש הראשון בישראל...

גדר תיל בין פועל ועולה

בלי עבודה — התנונות! התימנים המובטלים לומדים להיות ספילים ופושטים יד בפתח תקוה. האם כך ירגילו אותם לקראת חיי עבודה חלוצית?

אלפי תימנים יוצרים, שוק עבדים כדי להמלט מן ההתנונות במחנות - פועלים וותיקים גורשו ממאות מקומות עבודה - האמנם זקוקים אנחנו ל"פלאחים יהודים"?

מאת סופרנו שלום כהן

ויחד עם אשתו ושלשה ילדיו, אשר הבכורה שביניהם היא בת חמש שנים, יצא בדרך למחנה הגוינט בחאשד. יחיה סלם הוא אחד משלושים אלף הגברים היושבים כיום מאחרי גדר תיל במחנות העולים — שלושים אלף פועלים פוטנציאליים, הרגילים לחיי עבודה, ואשר ההבטלה הכפויה עליהם במחנות העולים מעיקה עליהם. הם משתוקקים למעט כסף בכיסם ותעסוקה לאבריהם. שלושים אלף אלה תומכים בששים אלף נפשות — או לפחות צריכים היו לתמוך — והם צופים בכיוון עינים ליום בו יוכלו לצאת ול-הרויח את לחמם.

המאורעות סביב מחנה ראש העין על 13 אלף עולי תימן השוכנים באר-הלוי, רק הבליטו בעיה אשר סימניה כבר נראו בכל רחבי המדינה — בבאר-יעקב ובפרדס-חנה, בפתח-תקוה ובבית-לד, באשר רוכזו המוני עולים בצפייה בטלה. גברים, נשים ואף ילדים יצאו לבקש להם פרנסה בעמל כפיים. הם לא ביקשו הרבה (ואף אינם זקוקים להרבה) — רק כמה לקנות סיגריה או סוכריה

(המשך בעמוד 4)

המחנה בלבד, אומר יחיה סלם יעקוב, תימני צעיר בן 32, בשוחחי אתו דרך הגדר המקיפה את מחנה ראש-העין. "אני זקוק לטבאק בשביל הנרגילה שלי, וגם לפינג'אן של קפה בערב. אני גם רוצה לתת סוכריות לשלושת ילדי — ובשביל זה אני צריך לעבוד ולהרויח... ובכלל כמויות האוכל שאנחנו מקבלים במחנה לא יכולות להספיק לנו. כל ערב בשכבי לישון, אני רעב. אינני יודע כיצד יתכן הדבר. במחנה חאשד, בו מרוכזים את העולים התימנים לפני טיסתם לישראל, אכלנו הרבה יותר טוב.

החברים שלי כאן אומרים שזה מפני שהעובדים פה לוקחים את האוכל שלנו עמם הביתה, וגוולים אותי מאתנו."

טבאק וסוכריות

יחיה סלם עלה ארצה מערן לפני שבועיים. הוא בא מדמשק, כפר תימני קטן באזור רדא, שם הרויח את לחמו כסנדלר. כשהחלה ההגירה ההמונית של יהודי תימן, עזב את עסקו ואת ביתו, ארו את בגדיו בחבילה,

